

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. T.**
státní příslušností Republika Uzbekistán
bytem v ČR: P.
zastoupený Mgr. Zuzanou Kratěnovou, advokátkou
sídlem Bělehradská 572/63, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2018 č. j. OAM-725/ZA-ZA11-P15-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zamítá jako zjevně nedůvodná.
- Žalobce ve své žalobě namítal, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a porušil základní pravidla pro výkon jeho činnosti uvedená v ust. § 2 odst. 3, 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Dále poukázal na to, že mu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

nebylo umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí, protože mu nebylo doručeno žádné upozornění na možnost realizace tohoto práva, čímž se cítil poškozen na svých procesních právech. Nesouhlasil s tím, že by podal žádost o udělení mezinárodní ochrany jen z ekonomických důvodů. Měl za to, že uvedl relevantní důvody spočívající v tom, že má dluhy a v případě svého návratu se bojí, že by byl pronásledován. Žalovaný se podle něj vypořádal nesprávně s tvrzenými skutečnostmi a v rámci řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany vůbec neposuzoval důvody pro udělení azylu podle ust. § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu. Takový přístup žalovaného označil za nepřípustný. Podotkl, že nutit ho, aby realizoval svůj rodinný život v zemi svého původu je zcela v rozporu s morálními pravidly, což je porušením mezinárodních závazků. Konstatoval, že je naprosto zřejmé, že není nic zásadnějšího a důležitějšího než zájem na rodinném životě v přijatelných podmínkách a s možností být zajištěn základními ekonomickými statky, což by mu nebylo v zemi původu umožněno.

3. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žaloby a odkázal na obsah správního spisu. Připomněl, že žalobce jako důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl snahu vydělat si v České republice finanční prostředky na splacení dluhu kamarádovi. V případě návratu do vlasti by byla jeho situace těžká, měl by finanční problémy. Žádné další skutečnosti nesdělil. Žalovaný tak konstatoval, že důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly ekonomické, proto žádost podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou. Měl za to, že se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce uvedl, zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. Na straně žalobce podle něj nebyla prokázána existence důvodů pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu či doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu, existence takových důvodů nebyla v průběhu správního řízení ani tvrzena. Co se týče námitek, že žalobci nebylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, odkázal na obsah správního spisu, ze kterého plyne, že žalobci byla písemná výzva k uvedenému úkonu zaslána na adresu jím hlášeného místa pobytu, dopis se však vrátil, v úložní době nebyl vyzvednut. Byl přesvědčen o tom, žalobce dostal možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, avšak na základě své pasivity jí nevyužil. Nesouhlasil ani s tím, že by pochybil neposouzením azylové žádosti z pohledu naplnění ust. § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu, odkázal k tomu na ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu, podle kterého se žádost ve vztahu k uvedeným ustanovením neposuzuje. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 26. 8. 2018 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl, že je uzbeké národnosti, dorozumí se uzbecky, rusky a tádžicky, je muslimského vyznání. Nebyl politicky aktivní. Je ženatý a má dvě děti. Do České republiky přicestoval v květnu 2017. Je zdravý. Přál si zůstat v České republice, kde se mu líbí. V Uzbekistánu nemá práci, ta se tam sice dá najít, ale na výplatu je třeba čekat několik měsíců. Ve vlasti má dluhy, půjčil si peníze od kamaráda. Chce žít v Praze.

7. Při pohovoru dne 3. 9. 2018 sdělil, že na poslední adrese v Uzbekistánu sdílel domácnost s rodiči, starší sestrou, jejími dvěma syny, manželkou a dětmi. Jednalo se o rodinný dům, jehož vlastníkem je jeho otec. Pokud by byl nucen odcestovat, mohl by se tam vrátit. Ve vlasti neměl práci, proto je zde. Důvodem jeho příjezdu do České republiky bylo přání zde pracovat. Přicestoval sem na francouzské turistické vízum a po příjezdu si požádal o povolení k pobytu za účelem zaměstnání. Ve vlasti o povolení k pobytu nepožádal, neboť to není jednoduché, na rozhodnutí se čeká 2-3 roky. Na rok získal zaměstnaneckou kartu. O mezinárodní ochranu požádal až nyní, neboť si chtěl vyřídit živnostenský list, ale bylo mu uloženo správní vyhoštění. V zemi původu má dluh, proto chce pracovat, potom by odjel dobrovolně. Chce tu pracovat legálně. Dluh má rok, dluží 7 tisíc dolarů, které se půjčil od kamaráda. Splácel ho, ale nemohl pořádně pracovat. Nějakou část vrátil, poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění, již pracovat nemohl. V Uzbekistánu dluh splácet nemohl. V zemi původu by bylo těžké najít práci, bude tam mít problémy. Mimo místo bydliště práci nehledal, nikoho tam nemá. Jeho problémy ve vlasti by spočívaly v tom, že by kamarád, od kterého si půjčil, chtěl peníze zpět, žalobce nebude mít v zemi původu možnost si vydělat a peníze vrátit. Kamarád přichází k nim domů a ústně požaduje peníze zpět. Jiné potíže žalobce ve vlasti neměl. Opustit Uzbekistán se rozhodl v březnu 2017, doklady si zařídil na velvyslanectví, nemohli mu slíbit, že dostane pracovní vízum do České republiky, francouzské vízum nebylo pracovní. V České republice ani v jiném státě Evropské unie nemá příbuzné. V případě nezaměstnanosti není možné si v zemi původu požádat o státní podporu. Pokud by byl nezaměstnaný, měl by ve vlasti problémy, proto je tady. Přijel sem, aby živil rodinu. V Uzbekistánu neměl žádné potíže se státními orgány, úřady, soudy, policií, armádou. Nesnáze neměl ani kvůli své rase, národnosti, pohlaví, náboženskému přesvědčení. Důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je, že zde chce pracovat. Dále uvedl, že ve vlasti dříve pracoval jako pomocník na farmě, ale 3-4 měsíce nedostával výplatu. Měl finanční problémy. Poprosil o pomoc, chtěl by žít v České republice legálně a pracovat zde.
8. Žalovaný si také obstaral informace o Uzbekistánu, konkrétně informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 15. 5. 2018 „Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi“. Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 9. 2018 č. j. OAM-725/ZA-ZA11-P15-2018 byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
10. Podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody.*
11. Podle ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*

12. Podle ust. § 24 odst. 1 zákona o azylu *písemnosti se doručují účastníkovi řízení ve věci mezinárodní ochrany do vlastních rukou pouze do místa jeho hlášeného pobytu nebo žadateli o udělení mezinárodní ochrany za podmínek uvedených v odstavci 2 na adresu pro doručování, nedoručuje-li ministerstvo na místě nebo prostřednictvím datové schránky.*
13. Podle ust. § 24 odst. 2 zákona o azylu *adresou pro doručování se pro účely tohoto zákona rozumí adresa uvedená v oznámení podle § 82 odst. 1, povolilo-li ministerstvo opuštění pobytového střediska podle § 82 odst. 3, nebo adresa azylového zařízení, na kterém se žadatel o udělení mezinárodní ochrany a ministerstvo dohodnou, pokud se má žadatel o udělení mezinárodní ochrany na této adrese zdržovat alespoň 15 dní. V písemném záznamu o dohodě se uvede jméno, příjmení a datum narození žadatele o udělení mezinárodní ochrany a datum, od kterého se mu má na adresu pro doručování doručovat, případně datum, do kterého se mu má na adresu pro doručování doručovat, a adresa azylového zařízení. O změně adresy pro doručování se musí žadatel o udělení mezinárodní ochrany a ministerstvo dohodnout; věta druhá platí obdobně.*
14. Podle ust. § 24 odst. 3 zákona o azylu *pokud nebyl účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany v místě doručení zastížen, doručovatel písemnost uloží v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo v azylovém zařízení, kde je účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany hlášen k pobytu, a účastníka řízení ve věci mezinárodní ochrany o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do 10 dnů ode dne, kdy byla písemnost uložena, poslední den této lhůty je dnem doručení.*
15. Městský soud v Praze se předně zabýval námitkou žalobce týkající se procesního pochybení žalovaného, konkrétně nedoručení upozornění na možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobci bylo zasláno předvolání k seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 5. 9. 2018, a to prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Doručováno bylo na adresu P., nahlášenou žalobcem [žádost o odchod do soukromí ze dne 30. 8. 2018 a doklad (potvrzení) o zajištění ubytování ze dne 24. 8. 2018]. Z doručenky vyplývá, že žalobce nebyl v místě doručování zastížen. Zásilka tedy byla uložena na poště a žalobce byl vyzván k jejímu vyzvednutí a byl poučen o následcích nevyzvednutí zásilky, stalo se tak dne 10. 9. 2018. Žalobce si v úložní době zásilku nevyzvedl, poté byla zásilka vrácena žalovanému.
16. Zákon o azylu obsahuje zvláštní úpravu doručování účastníkům řízení ve věcech mezinárodní ochrany, a to v ust. § 24. Tuto právní úpravu popsal Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 8. 2019 č. j. 2 Azs 68/2018-60: „Zákon o azylu má v § 24 relativně ucelenou úpravu doručování písemností v azylovém řízení, jež je v rozsahu, v jakém stanovuje jiná pravidla než správní řád, k obecné úpravě ve správním řádu úpravou zvláštní (ke vztahu úpravy doručování v zákoně a azylu a ve správním řádu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2015, č. j. 2 Azs 233/2014 - 66). Zákon o azylu rozlišuje v § 24 čtyři druhy doručování. Podle základního pravidla v odst. 1 platí (zdůraznění přidal Nejvyšší správní soud), že (p)ísemnosti se doručují účastníkovi řízení ve věci mezinárodní ochrany do vlastních rukou pouze do místa jeho hlášeného pobytu nebo žadateli o udělení mezinárodní ochrany za podmínek uvedených v odstavci 2 na adresu pro doručování, nedoručuje-li ministerstvo na místě nebo prostřednictvím datové schránky. Pořadí druhů doručování je zřejmé z textace zákona: V první řadě lze doručit „na místě“, tedy při osobním styku azylového orgánu se žadatelem. Pokud se nedoručuje „na místě“, má absolutní prioritu doručení do datové schránky; to však z povahy věci připadá v úvahu jen tehdy, pokud žadatel datovou schránku má zřízenou. Standardním doručením v případech, kdy se nedoručuje ani „na místě“, ani žadatel

nemá zřízenou datovou schránku, je doručení do místa jeho hlášeného pobytu. Podle § 77 odst. 1 zákona o azylu (m)ístem hlášeného pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany je azylové zařízení, do něhož je ministerstvem umístěn, nebo zařízení pro zajištění cizinců anebo přijímací středisko, ve kterém je zajištěn. Toto obecné pravidlo je v dalších odstavcích § 77 doplněno možnostmi žadatele změnit místo svého hlášeného pobytu za splnění relativně jednoduchých podmínek tak, jak to vyhovuje jeho životním potřebám, je-li současně zajištěno, že v místě takto zvoleného hlášeného pobytu bude pro účely řízení ve věcech mezinárodní ochrany dobře dosažitelný (§ 77 odst. 4 a 7 zákona o azylu) a že jde o místo, kde bude žadatel pobývat z pohledu soukromého i veřejného práva legálně (§ 77 odst. 5 a 6 téhož zákona). Konečně čtvrtou alternativou je adresa pro doručování. Podle § 24 odst. 2 zákona o azylu (a)dresou pro doručování se pro účely tohoto zákona rozumí adresa uvedená v oznámení podle § 82 odst. 1, povolilo-li ministerstvo opuštění pobytového střediska podle § 82 odst. 3, nebo adresa azylového zařízení, na kterém se žadatel o udělení mezinárodní ochrany a ministerstvo dohodnou, pokud se má žadatel o udělení mezinárodní ochrany na této adrese zdržovat alespoň 15 dní. V písemném záznamu o dohodě se uvede jméno, příjmení a datum narození žadatele o udělení mezinárodní ochrany a datum, od kterého se mu má na adresu pro doručování doručovat, případně datum, do kterého se mu má na adresu pro doručování doručovat, a adresa azylového zařízení. O změně adresy pro doručování se musí žadatel o udělení mezinárodní ochrany a ministerstvo dohodnout; věta druhá platí obdobně. Ustanovení § 82 zákona o azylu umožňuje žadatelům dočasně opouštět azylové zařízení (tedy místo svého hlášeného pobytu) a zdržovat se po určitou dobu jinde. Za určitých podmínek se jim tedy doručuje do tohoto jiného místa.“

17. V § 24 odst. 3 zákona o azylu je stanoveno, že pokud nebyl účastník řízení v místě doručení zastížen, uloží se písemnost na poště, účastník řízení se o tom vhodným způsobem vyrozumí. Pokud si adresát zásilku do deseti dnů ode dne, kdy byla písemnost uložena, nevyzvedne, poslední den této lhůty je dnem doručení. Žalobci bylo doručováno do místa jeho hlášeného pobytu, na kterém po něm bylo možné požadovat, aby přebíral poštu. Skutečnost, že tak neučinil, mu lze přičítat k tíži. Ve výše citovaném rozsudku kasační soud také konstatoval: „Výše popsaná právní úprava podle zákona o azylu je dostatečně komfortní a žadatele žádným nepřiměřeným způsobem neomezuje v jeho životě. Je to zásadně žadatel, kdo určuje, kam mu bude doručováno. K tomu, aby se o tom, že mu je doručována zásilka, dozvěděl včas, postačí, bude-li zhruba jednou za týden až deset dnů kontrolovat poštovní schránku v místě doručování. Za těchto podmínek je zcela přiměřené po něm požadovat, aby výše uvedené také činil. Nečiní-li tak a v místě, kam mu má být doručováno, nekontroluje došlou poštu, je zásadně k jeho tíži, pokud si zásilku z tohoto důvodu nevyzvedne a uplynutím úložní doby bude zásilka doručena fikcí.“
18. Žalobce si zásilku ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí (dne 10. 9. 2018), nevyzvedl. Poslední den této lhůty připadl na 20. 9. 2018, tento den je tedy dnem doručení předmětné písemnosti. Na tom nic nemění skutečnost, že písemnost nebyla po uplynutí úložní doby vhozena do domovní schránky a byla vrácena žalovanému. K tomuto Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016 č. j. 3 As 241/2014-41, podle kterého: „Na uplatnění fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu nemá vliv skutečnost, zda po uplynutí úložní doby došlo ke vhození doručované písemnosti do schránky adresáta.“ Uvedená právní věta se sice týká doručování podle správního řádu, ale soud je přesvědčen o tom, že je aplikovatelná i na nyní posuzovaný případ. Námitku žalobce, že mu nebylo umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí, tak zdejší soud považuje za nedůvodnou.

19. Nelze přisvědčit ani námitce žalobce, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za účelem zjištění skutkového stavu věci provedl žalovaný s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil uvést všechny podstatné skutečnosti, zejména důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, okolnosti, za kterých žalobce opustil vlast apod. Žalovaný si také opatřil informace o Uzbekistánu. Soud má za to, že skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně, nejsou o něm důvodné pochybnosti, žalovaný se vypořádal se vším, co žalobce uvedl a co v řízení vyšlo najevo, postupoval v souladu se správním řádem.
20. Ze správního spisu je zřejmé, že jediným důvodem, proč žalobce opustil zemi původu a požádal o udělení mezinárodní ochrany, byly jeho dluhy. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 3. 9. 2018 jednoznačně plyne, že žalobce si chtěl v České republice najít práci a vydělat si finanční prostředky na splácení dluhu. Žalobce uvedl, že v Uzbekistánu nebyl politicky aktivní, v minulosti neměl problémy s tamními státními orgány, úřady, soudy, policií či armádou, neměl potíže kvůli své rase, národnosti, pohlaví či náboženskému přesvědčení. K důvodům, proč opustil zemi původu, opakovaně poukazoval na to, že do České republiky přicestoval, protože zde chce pracovat a aby živil rodinu. Výslovně prohlásil: „*Kvůli tomu jsem přijel, abych živil rodinu. (...) Důvodem je, že tady chci pracovat. (...) Měl jsem finanční potíže, a proto jsem přijel.*“ Ke svému dluhu sdělil, že si půjčil od kamaráda, nemohl však splácet, kamarád chodí k nim domů a ústně požaduje peníze zpět. Žalobce v průběhu správního řízení nezmiňoval žádné obavy z bezpečnostní situace v zemi původu, netvrdil, že by ve vlasti měl být pronásledován, nebo že by mu hrozilo nebezpečí vážné újmy.
21. Soud dále odkazuje na str. 3 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný konstatoval, že „... z výpovědi výše jmenovaného zcela jasně vyplynulo, že důvodem jeho odchodu z vlasti byly pouze a jen ekonomické důvody, když sám žadatel uvedl, že ze své vlasti odešel, aby v ČR pracoval a vydělal si finanční prostředky na obživu rodiny a splácení dluhu, který v Uzbekistánu má u svého kamaráda. O mezinárodní ochranu v ČR pak podle něj požádal proto, že od policie obdržel vyhoštění a nemohl tak již na území ČR dále pracovat. Jiné důvody k odchodu z vlasti a následného podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR žadatel nesdělil a neuvedl ani žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že by mu tam hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Naopak výslovně potvrdil, že ve své vlasti neměl žádné problémy s tamními státními orgány, úřady, soudy, policií či armádou, ani problémy kvůli své rase, národnosti, pohlaví či náboženskému přesvědčení.“ S tímto posouzením se zdejší soud ztotožňuje a považuje ho za dostatečné. Zamítnutí žádosti žalobce jako zjevně nedůvodné podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu bylo v tomto případě namístě (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2020 č. j. 4 Azs 415/2019-24).
22. Pokud jde o námitku žalobce, že žalovaný vůbec neposuzoval důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu, Městský soud v Praze podotýká, že podle ust. § 16 odst. 3 věty první zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b*. Žalovaný vyhodnotil žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou, proto v souladu s citovaným ustanovením neposuzoval, zda žalobce splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Ani tuto námitku tak soud nepovažuje za důvodnou.

23. Co se týče konstatování žalobce, že ho nelze nutit, aby svůj rodinný život v dané situaci realizoval v zemi svého původu, a že není nic zásadnějšího než zájem na rodinném životě v přijatelných podmínkách a s možností být zajištěn základními ekonomickými statky, zdejší soud poukazuje na to, že mezinárodní ochranu je možné udělit jen v případech uvedených v zákoně o azylu, horší ekonomická situace v zemi původu není důvodem k udělení mezinárodní ochrany. K povaze mezinárodní ochrany soud připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2019 č. j. 3 Azs 144/2018-24, ve kterém kasační soud uvedl: „*Je proto zřejmé, že žádost o azyl nechtěl stěžovatel využít jako prostředek k ukrytí před pronásledováním, ale chápal jej pouze jako způsob legalizace svého pobytu, aniž by mu v zemi původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 26. 9. 2006, čj. 4 Azs 442/2005-43, vyslovil, že „institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu.*“ Je třeba poznamenat, že k legalizaci pobytu na území České republiky slouží primárně instituty dané zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, nikoli ty upravené zákonem o azylu (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016 č. j. 6 Azs 166/2016-28). Soud také podotýká, že celá rodina žalobce žije v Uzbekistánu a na území členských států Evropské unie nemá žalobce žádné příbuzné.
24. Městský soud v Praze uzavírá, že žalobce v průběhu správního řízení uváděl pouze ekonomické důvody, nesdělil žádnou skutečnost svědčící o tom, že by v jeho případě mohly být naplněny důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný tak postupoval správně, když žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu.
25. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. června 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.